

jen v případě, nebude-li snad zjištěno, že obžalovaný nebyl oprávněn vyskakovati na stupátko — zjištění, zda obžalovanému bylo známo, že přední okno v budce je rozbito a nahrazeno plechem, že tudíž mohl předpokládati, že S. byl nucen vyhýbat se s dveří ven, by viděl dopředu a — jak bylo již naznačeno pod důvodem podle čís. 4 — nebyl-li obžalovaný nucen vzhledem na ohroženou vlastní bezpečnost dvéře přiraziti, jak se sám hájí, aniž by měl možnost upozorniti S-a na to, že mu hrozí nějaké nebezpečí. Teprve po zjištění těchto skutečností v souvislosti s posudkem znalcovým bude lze otázku viny řešiti s patřičným ohledem na veškeré v úvahu přicházející okolnosti. Bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 2253.

Motocyklista, jedoucí za tmy vesnicí, jest povinen zmírniti jízdu tak, by byl pánem rychlosti, zejména vidí-li před sebou chodce netečného k signálům.

Motocykl není z předmětů jmenovaných v §§ech 85 c), 87, 89 tr. zák.; pokud jízdá jím děje se za okolností zvláště nebezpečných.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1926, Zm II 500/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 31. července 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ů 335 a 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotně právní dovozuje stížnost podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že stěžovatel nejednal nedbale, jelikož nelze z ustanovení Šu 335 tr. zák. odvoditi zásadu, v rozhodovacích důvodech prvé stolice vyslovenou, že motocyklista musí býti v každém okamžiku pánem svého vozidla, ježto dále stavení obce H., v níž se nehoda stala, netvoří kompaktní masy, takže jest v ní dovolena rychlost 45 km za hodinu, kdežto nalézací soud označuje již rychlost 13 až 15 km za nepřipustnou, a jelikož stěžovatel nemusel, jak nalézací soud předpokládá, při jízdě obcí H. počítati s tím, že někdo může vyjíti z domků u silnice stojících a vběhnouti ve tmě pod motorový vůz, protože mezi silnicí a domky jsou zahrady a příkop. Námitky ty neobstojí. Jako prameny poznání nebezpečí uvádí § 335 tr. zák. také předpisy zvláště vyhlášené a takovým předpisem jest pro jízdu motorovými koly ministerské nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., které stanoví v Šu 45 výslovně, že rychlost jízdy jest za všech okolností zvoliti tak, by byl řidič pánem své rychlosti a bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována, jakož i že řidič má rych-

lost přiměřeně zmírniti, a, třeba-li, zastaviti, kdyby mohly jeho vozidlem býti způsobeny nehody. S hlediska tohoto stěžejního předpisu mají další ustanovení Šu 46 o vrchních hranicích přípustné rychlosti jen podřadný význam, takže nezáleží na tom, zda povšechně, totiž beze zvláštních okolností, ke konkrétnímu nebezpečí poukazujících, jest na místě nehody přípustnou největší rychlost 15 nebo dokonce 45 km za hodinu. Nezáleží ani na tom, zda domky u silnice stojící poukazovaly ku vzdálenějšímu nebezpečí, že někdo z nich náhle vyběhne na silnici. Rozhodným jest, že ku konkrétnímu, bezprostřednímu nebezpečí poukazovaly skutečnosti, že stěžovatel viděl již ze vzdálenosti asi 100 kroků chodce na téže straně silnice a v témž směru jdoucího, který nedbal znamení stěžovatele, ani když se mu stěžovatel přiblížil až na 3—5 kroků. Netečnost chodce poukazovala k tomu, že neslyšel signálů stěžovatelových, že neví o přibližování se stěžovatele a že nastane nebezpečí srážky a nehody, odbočí-li chodec, když konečně postřehne, že za ním někdo jede, na levou stranu, aby se dostal na okraj silnice, kde pěší zpravidla chodí. Těmito zvláštními okolnostmi byla stěžovateli jasně napovězena nebezpečnost další rychlé jízdy na části silnice jím použité a tím i nutnost, řídit se podle předpisů shora zmíněných, t. j. zmírniti — nechtěl-li zůstatí za chodcem státi a upozorniti ho vhodným způsobem na sebe před pokračováním jízdy — rychlost jízdy tak, by ovládl vozidlo a mohl je zastaviti ještě před srážkou, dojde-li k náhlému pohybu chodce ve stranu, po které ho stěžovatel předjížděl. I kdyby se pak nebylo podařilo zastaviti vozidlo beze srážky, byl by byl přece náraz méně prudkým a následky jeho méně vážné; nehledě k tomu, že podle dalšího zjištění nalézacího soudu byl by chodec měl při mírné jízdě dosti času, ohlédnouti se, když byl na přibližování se vozidla upozorněn jeho světlem, a uskočiti stranou na místo bezpečné. Ač stěžovatel chodce a jeho netečnost včas postřehl, nezmírnil rychlosti jízdy v dostatečné míře, nýbrž jel podle zjištění rozsudku dále velikou rychlostí, a jednal tím nedbale, neosvědčiv oné ostražitosti, jež mu podle předpisů, jejichž neznalostí se podle Šu 233 tr. zák. hájiti nemůže, a podle zvláštních jím správně postřehnutých okolností náležela nezávisle na tom, osvědčí-li i chodec pozornost a opatrnost jemu náležející.

Stížnost není v právu ani, pokud podle čís. 10 Šu 281 tr. ř. namítá, že skutek naplňuje toliko přečin podle Šu 335, nikoliv — jak nalézací soud za to má — přečin podle Šu 337 tr. zák. Jest jí sice přisvědčiti, že motocykly nelze řaditi mezi předměty v §§ech 85 písm. c), 87, 89 tr. zák. vyjmenované. Avšak nalézací soud zjistil, že byl čin spáchán za okolností zvláště nebezpečných, a předpoklady pro tento závěr v rozhodovacích důvodech uvedené nezůstávají pochybností o tom, že v projednávaném případě nebylo konkrétních okolností, jimiž by bylo bývalo zmenšeno ono vyšší, s jinakou dopravou na veřejných cestách nespojené nebezpečí, které jest při provozu silostrojními vozidly zpravidla dáno pro jejich strojovou konstrukci, hnací sílu, vyvinutelnou rychlost, tíhu, setrvačnost pohybu a pod. Slušelo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.